
SOUBOJ
S REALITKOU
M.HOBRLAND

SOUBOJ S REALITKOU

Neurotická groteska z počátků kapitalismu

Souboj s realitkou
Vydání I.
Copyright © 1996–2014 Martin Hobrland.
Všechna práva vyhrazena.
Ilustrace na obálce © Petr Menčík
Jazyková korektura Jiří Varvařovský
Konverze do elektronických formátů: grafik a webdesignér
Lukáš Vik http://www.lukasvik.cz
email: lukaswvik@gmail.com
Blodkova 352, 50006, Hradec Králové
Tisk: Tribun EU, s. r. o.
Vydal: Concept 42 v roce 2014
ISBN 978 - 80 - 905366 - 5 - 4

SOUBOJ S REALITKOU

Neurotická groteska z počátků kapitalismu

Malá poznámka. Tenhle příběh je z první poloviny 90. let. Z doby, kdy mobilní telefon byl zásadní daňový odpis a vážil pět kilo. Z doby, kdy v pánské módě frčela bizarní fialová barva. Z doby, kdy jsme si stále ještě mysleli, že budeme jednou jako na západě, a zcela opomíjeli skutečnost, že západ je jen světová strana. Pokud nic z toho nepamatujete nebo si to nevybavujete, nevadí. Tento příběh je z té doby, ale není o ní. *Konec malé poznámky.*

I.

Vítězoslav se necítil nejlépe. Měl špatnou...
– co špatnou, měl přímo mizerně mizernou nejmizernější náladu a zoufale se snažil, aby mu do cesty nepřišlo nic, co by mu mohlo tuhle "skvělou" náladu, na které si tolik zakládal, zlepšit. Ťapal po vydatně prosolené sněhové břečce a byla mu zima. Kapička u nosu ho nutila každou chvíli popotáhnout a čím víc takto dráždil nosní sliznici, nabývala kapička na velikosti a nesnesitelnosti, přičemž navzdory všem platným fyzikálním zákonům u nosu stále držela. A šimrala. Mohl se kapičky zbavit pomocí kapesníku anebo rukávu, ale pohyby vzniklé touto činností by vpustily něco chladu za záhyby letitého montgomeráku. Nehledě na to, že by si ulevil. Ale o to tady nešlo. Polorozvázaná tkanička levé boty činila předcházející trampoty doslova malichernými v porovnání s tím, co by Vítězoslav musel podstoupit v případě pokusu o její převázání – kdyby se o to pokusil. Zatímco pravé chodidlo pevně vězelo v botě, levé vždy po ukončení kroku z boty povyklouzlo a vytrvale na sobě vytvářelo potenciální puchýř. A už hotovým nesmyslem bylo

sáhnout si pod kabát a upravit spadlou kšandu. Ne. Neexistovalo nic, co by Vítězoslavovi mohlo spravit náladu.
Vítězoslav vůbec neměl radost ze života a ani ji od něj nečekal. Či lépe řečeno čekal od života něco úplně jiného, než mu ten neřád nadělil. Neobtěžoval se Vítězoslava obdařit skvostným původem, který by mu zajistil výjimečnost. Ani bohatými předky, kteří by mu zajistili existenci. Dokonce ani smysluplný vzhled, který by mu teoreticky zajistil přiženění do rodin obdařených výše zmíněnými výhodami. Prostě nic. Jen talent. Literární. Jenže kdo dnes stojí o talentovaného mládence, že? Prostě pokud člověk něčím proplánově obdivuhodným nevyniká, nezbývá mu než se zařadit mezi pracující lid a sunout se každé ráno vstříc výdělku a nechat si ho ohlodat berňákem, sociálkou, zdravotním pojištěním a kdejakým šizuňkem od firmy Herbalife. No řekněte, je tohle nějaký život pro mladého, talentovaného muže? Jistěže ne. A pak také od takového mladého muže nemůže nikdo očekávat radost ze života. A už vůbec nikdo se nemůže divit, že se jeho křehká duše opancéřuje vrstvou apatie, sebebolu a svérázným druhem zvrácenosti, která nachází rozkoš v sebetrýznění. Ostatně deprese je nejrozšířenější patologií

v takzvaném západním světě. Tedy světě, kam ten Vítězoslavův svět horempádem směřoval. Vítězoslav hleděl do tváří chodců, kteří byli lakotou života stejně jako on donuceni vylézt z vyhřátých pelechů a vydat se na každodenní cestou za žvancem. Zejména deprimující pohled byl na ty, kteří již byli v pracovním procesu života zapojeni nejméně od čtyřech. Popeláři tropící nesnesitelný hluk vyváželi odpadky civilizace, aby je uložili na úrok na skládku za městem. Metaři se opět pokoušeli promést věčným koloběhem svinčíku, šíříce kolem sebe zápach potu, rumu a zdravé omezenosti. Trafikanti zapínali elektrická kamínka ve svých malých pevnůstkách a dychtiví čtenáři denního tisku se řadili do neúhledných front a netrpělivě čekali na ranní noviny, aby se už už dozvěděli, na co dnes mají nadávat. Prostě ráno.
Naskýtala se otázka: nebylo by snadnější nastoupit do jedné z několika tu a tam přejíždějících tramvají a zkrátit si tak útrapy života? Nebylo. Nastoupit do tramvaje by znamenalo přilnout ještě těsněji k ranní mašinerii. Stát se oficiální součástí masy rozvážené systémem hromadné dopravy do továren, škol, nemocnic, úřadů a blázinců. Ale mnohem pravdivější než tahle rádoby filozofická omluva byla ta skutečnost, že před nastoupením

do vozu elektrické dráhy by musel postát na refýži obsypané "ranními ptáčaty", čímž by se připravil o své soukromí trpícího chodce. Navíc v přeplněné tramvaji by se tkanička a kšanda staly ještě více nepohodlnými, vůbec už nemluvě o kapičce u nosu a batohu, který nyní ještě z nepochopitelných důvodů držel na rameni a v dopravním prostředku by se určitě stal příčinou nejedné neřešitelné situace. Co by způsobil vydýchaný vzduch a výpary z úst těch, kteří nepovažovali ranní ústní hygienu za nutnou, to se Vítězoslav ani nepokoušel domyslet. Ne. MHD by jeho dobrovolné utrpení změnila v nesnesitelná muka, o která ani v nejmenším nestál. Utrpení byl Vítězoslav ochoten snášet jen odtud potud.

K bufetu Bruska to bylo už jen pár kroků a Vítězoslav přemýšlel, má-li ještě stále chuť a příznivou zažívací situaci na zdlábnutí ranního pokrmu. Došel k pozitivnímu závěru a stočil krok po směru stereotypní vůně. Snažil se vejít do bufetu co nejtišeji, aby neprobudil dřímající opilce. Podařilo se mu to dokonale. Nezaregistroval ho ani jinak čiperný personál. Koupil si hrachovou polévku, dva krajíce chleba a sklenici mléka, protože limonády zamrzly. Zasedl k předem vyhlédnutému stolu a pustil se do jídla. Teplá

hrachovka zahřála zevnitř, chleba sytil hladový žaludek a mléko dávalo Vítězoslavovi pocit, že dělá něco pro své zdraví. Alespoň, jak tvrdil zažloutlý plakát z časů minulých s kravkou, stále držící na stěně. Teplý dlabanec spravil Vítězoslavovi náladu. Seděl pohodlně rozvalen, krmě se nazelenalou šlichtou. Už zapomněl na tkaničku, kšandu, batoh i kapičku u nosu, kterou už dávno, aniž to zpozoroval, s chutí snědl.
Hodina pokročila a venku se pozvolna rozednívalo. Město bylo definitivně vzhůru. A na rozdíl od Vítězoslava se vyspalo do skvělé nálady.

A zase zima. Polorozvázaná tkanička, spadlá kšanda, kapička u nosu a batoh. Ranní pohoda Brusky byla ta tam. Na jedné straně to Vítězoslavovi vyhovovalo, protože měl opět důvod křenit se na svět. Ale sám v duchu musel uznat, že cena, kterou každý den platí za svou zpupnost světu, je možná až nepřiměřeně vysoká. Ale takový je život umělce. Když procházel podchodem metra, protože přejít rušnou křižovatku vybavenou poťouchlým semaforem se neodvažoval, zaslechl za sebou zběsilý smích. To ho poněkud vyvedlo z míry a spolu s ním několik dalších ranních cestujících. Stejně jako ostatní cítil, že je tento smích adresován právě

jemu. Otočil se či spíše měl v úmyslu se otočit, ale podlaha vestibulu se ukázala býti pro podobné záměry jeho nemotorného těla nepřizpůsobenou. Vítězoslav se stačil pořádně vyděsit až po dopadu na zem. Huronský řev zesílil a Vítězoslav před sebou spatřil asi tak dvacet příslušníků takzvané mládeže. Každý a každá drželi navzdory všem zákazům kouření ve vestibulech metra cigaretu a zmítáni záchvaty barbarského smíchu civěli na nešťastného Vítězoslava. Ten neměl sílu vstát a ani se o to nepokoušel. Nyní si mohl být stoprocentně jist, že smích byl adresován jemu. Utvrzovaly ho v tom početné hrozivé ukazováky namířené jeho směrem. Ústupovou cestu, kterou měl Vítězoslav v úmyslu použít, mu odřízl dav čumilů, kteří doufali aspoň v jednoduchou zlomeninu. Kam se jen podíval bylo něco, co ho nutilo stydět se. Bylo mu do breku. Nikde nikdo, kdo by mu pomohl vstát, kdo by se ho zastal nebo kdo by zkrátil jeho utrpení kulkou z milosti. Nevytížený příslušník policie se dal očekávat každým okamžikem a setkání s uniformovaným představitelem zákona a moci z něj pocházející se Vítězoslav přímo děsil. Stejně jako tolikrát ve svém životě, kdy nutně potřeboval zázrak. Ten prevít se ani teď neobtěžoval. Puberťáci řvali smíchy a ti nejodvážnější se ze zálohy